

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 156.

Fjerde Session.

47de Møde.

Mandagen d. 10. Januar.

(Fortf.)

Formanden: Forsaavidt den sidste Ottring skulde optages ligefrem som en Beshyldning imod den nævnte Embedsmand, saa troer jeg ikke, jeg kan lade den passere.

N. Winther: Jeg har anført Grundene derfor, og troer, at jeg er berettiget til den Conclusion, som jeg udlede af disse Grunde.

Formanden: En saadan Beshyldning maa fremkomme paa et andet Sted. Jeg troer ikke, at det er i sin Orden, at en Rigsdagsmand ved sine Ottringer her vil fremfalde et Skjøn om, hvilken Tilid der kan tilkomme en vis bestemt Embedsmand med Hensyn til de Handlinger, han har udført.

N. Winther: Ja, jeg vil blot haabe, at den ærede Minister vil gjøre sig bekendt med de Erklæringer eller de Documenter, hvor paa jeg har bygget min Udtalelse, og saaledes for Fremtiden have et mere vaagent Die med Amtmanden og være noget mere vaersom med at afgjøre Sagerne, blot efter hans Erklæringer, især naar disse ikke stemme overeens med, hvad der fra andre Sider bliver anført. — Jeg skal, med Hensyn til Sagens formelle Side, endnu blot tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at i den norske Lov af 14de Januar 1837 om Formandskaberne's Sammensætning paa Landet, hedder det i den 56de Paragraph: „Det paaligger enhver Districte's Embeds-, Ombuds- eller Bestillingsmand, paa Forlangende og uden Betaling at give Formandskaberne de for dem i Henseende til deres Forretningers Udførelse fornødne Underretninger og Oplysninger, som han ifølge sin Stilling er istand til at meddele,“ og i

Loven af samme Dato om Formandskaberne i Kjøbstæderne er der indrømmet Formændene i Kjøbstæderne den samme Ret. Jeg vil derfor tillade mig at spørge den høitærede Minister, om han ikke skulde være tilbøielig til at gaae ind paa, at der optoges en lignende Bestemmelse i Loven om Færvernes Lagthing, som netop nu er under Forhandling. Skulde Ministeren ikke ville udtale sig derom, da haaber jeg, at en af de ærede Rigsdagsmænd vil udtale sin Mening om dette Spørgsmaal, der under denne Sags Behandling er opstaaet.

Med Hensyn til Sagens Realitet kan jeg ikke fravige den Mening, som jeg allerede har udtalt som Medlem af Lagthingets Udvalg, at Waagboerne maae betragtes som de rette Bjergere, og at der altsaa maa tilkomme dem Bjergeløn. Det Udvalg, som har været nedsat her i Thinget, har heller ikke kunnet tiltræde Amtmandens Betragtningssaaede, som gaaer ud paa, at Lommeret ikke kunde kaldes bjerget, saalænge det laa paa Uren, fordi det der laa paa et utilgængeligt Sted, og at den egentlige Bjergning bestaaer i at føre det hen paa et tilgængeligt Sted. Jeg kan ikke nægte, at jeg næppe før har seet en saa forkeert Betragtningssaaede som denne. Man skulde virkelig troe, at Amtmanden hverken kjendte det danske Sprog eller havde læst t. Ex. Forordningen af 28de December 1836 § 31, hvor der udtrykkelig tales om Bjergeløn for det, der findes paa Forstranden. Denne Forordning er forøvrigt en af dem, som Cancelliet har bemyndiget Embedsmændene at benytte som Hjælpemiddel ved Strandingstilfaldes Afgjørelse, hvilket aabenbart er et meget beqvemt Middel til den meest ubegrændsede Vilkaarlighed. Den er nemlig ikke udtrykkelig gjort anvendelig paa Færverne; men den kan benyttes som Hjælpemiddel, naar et eller